

Махмуд Дервиш

14. мај 2008.

Дом младих, Сарајево

ГОВОР НА СВЕЧАНОСТИ ДОДЈЕЛЕ НАГРАДЕ „БОСАНСКИ СТЕЋАК” ДРУШТВА ПИСАЦА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Ова награда дар је којим су ме почастили људи што племенито уважавају мој поетски труд и прегалаштво, указујући ми тако посебну љубав и искрено пријатељство. Стога, овај дар заслужује сваку похвалу и изразе најискреније радости. Хвала вам свима...

Онима који су ме предложили за награду бремениту посебном симболиком... те онима који су сматрали како је баш ја заслужујем. Ипак, свјестан сам да ово није награда мени самоме. Тачно је да ја пишем поезију, али иза мојих стихова постоји силно и дубоко гласје. То је гласје народа који пати, бори се и брани своје право на домовину, правду и слободу. Народа који је лишен основних животних увјета, а који је снажно испуњен културом живота. Мој народ воли поезију, музику и умјетност која чини живот могућим и која рађа наду. Стога, праведније је казати да сам ја само ставио потпис на ријечи које исписује мој народ.

Да ли је случајно да је овај дан, такођер, и дан сјећања на шездесет година непрекидне палестинске трагедије? Неко данас плеше на нашим гробовима. Неко слави побједу саображења митског и модерног у палестинској збиљи. Али, постоје и они који одбијају погнути главу и прикључити се силама зла и творцима монопола на повијест.

Постоји још увијек некаква свијест у свијету која познаје палестинску стварност и која је посматра из дана у дан. Та свијест зна ко је жртва, а ко целат. Зна да је дуготрајни сукоб на палестинском тлу сраз између окупатора и народа који не прихвата окупацију. То није сукоб два права и двије вјере.

Сретан сам да овдје, у Босни, спознам ту дубоку свијест о палестинској збиљи и палестинском праву на слободу. И да осјетим топлину емоције коју нам великодушно пружате. Ту емоцију не покреће само духовна веза и мјесто које Јерусалем има у вашим срцима. Њу покреће заједничка поука настала на трагичном искуству и заједничкој људској патњи, те жељи да очувамо различитост као благослов и одбранимо је од свих зала једноумља и неистине.

Овдје, међу вама, као да сам и ја један од вас који је преживио страдање и опсаду. Сјећам се минулог времена, али притом не заборављам да се сјетим онога сутра. Јер, то је опорука оних који нису међу нама, који су погинули – опорука да бранимо ово што су нам оставили и да их осветимо тако што ћемо пружати отпор свему што понижава живот и чини га мање вриједним, те да ослободимо живот од

непријатељства и расизма. И да ходимо ка сутрашњици без страха од скривених изненађења будућности. Управо је то порука записана на босанским стећцима, упућена и пјесницима и читаоцима, свима живима као и онима што надолазе из будућности.

Хвала вам свима, а посебно Друштву писаца Босне и Херцеговине.

(С арајској џревео Мирза Сарајкић)